

Arrest

nr. 136 962 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, van Albanese nationaliteit, komt België binnen op 24 januari 2014.

Op 27 januari 2014 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: een bewijs van bestaansmiddelen, een attest van huisvesting en een bewijs van ziektekostenverzekering.

Op 18 februari 2014 dient de verzoekster de volgende stukken in:

- een attest betalingen werkloosheid van de referentiepersoon voor de periode van januari 2013 tot januari 2014;
- een inschrijvingsbewijs van 11 februari 2014 bij de ziekteverzekering;
- een huurovereenkomst van 17 februari 2014, afgesloten door de verzoekster en haar echtgenoot.

Op 18 juni 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gegeven op 7 juli 2014 en luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.01.2014 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(…)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt’.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest ‘betalingen werkloosheid’ van ACV- Roeselare voor waaruit blijkt dat hij in de periode januari 2013 - januari 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), evenals van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijving genomen (R.v. St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr 8094; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering – en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering – gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

“L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989).

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

“Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vetrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen” (BOES, M., Administratie Recht, Leuven, Acco, 1994-95, 34).

In casu is er minstens schending van de materiële motiveringsplicht. Terzake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zo argumenteert de beslissing a quo dat de voorwaarden voor een gezinshereniging niet zijn voldaan. De aanvraag tot gezinshereniging werd namelijk geweigerd omdat de echtgenoot van verzoeker een werkloosheidsuitkering geniet en niet kon bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk.

Nochtans ontving dhr. S (...) louter een werkloosheidsuitkering in afwachting van een uitspraak van de Arbeidsrechtbank betreffende zijn invaliditeit.

Ondertussen oordeelde de Arbeidsrechtbank te Kortrijk, afdeling Roeselare op 15 januari 2014 dat hij ongeschikt is tot het verrichten van arbeid. (stuk 6-7)

Zodoende maakt hij retroactief aanspraak op een invaliditeitsuitkering. (stuk 8)

Hij werd reeds als 66% arbeidsongeschikt erkend door zijn ziekenfonds Bond Moyson. Deze laatste heeft tevens reeds een aanvraag tot erkenning als invalide bij het RIZIV ingediend. (stuk 9)

Zodoende beschikt de echtgenoot van verzoekster wel degelijk over voldoende inkomsten en kan hem niet worden verweten niet actief op zoek te zijn naar werk gelet op zijn invaliditeit.

De beslissing faalt dan ook naar recht.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder de zorgvuldigheidsplicht

De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 3 31)”.

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 190, R.W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v. St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals voormeld is de inkomenssituatie van de echtgenoot van verzoeker geen reden tot weigering.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid.”

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- zorgvuldigheidsplicht;*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij, die in wezen betrekking heeft op de inhoud van de motivering, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden geweigerd.

Verzoekende partij meent dat de referentiepersoon wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt, nu deze over een invaliditeitsuitkering zou beschikken.

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissing als volgt luidt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meet dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen (en minstens gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 36 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest ‘betalingen werkloosheid’ van ACV-Roeselare voor waaruit blijkt at hij in de periode januari 2013-januari 2014 een werkloosheidsuitkering ontving.

Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk ken de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht In België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak ken maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. “ (eigen vetschrift)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ter staving van de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie enkel attesten heeft voorgelegd van het ACW te Roeselare waaruit blijkt dat zij een werkloosheidsuitkering ontving in de periode januari 2013-januari 2014.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 40ter, 3° van de Vreemdelingenwet:

“worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Nu verzoekende partij heeft nagelaten het bewijs te leveren dat zij actief op zoek is naar werk, kan de ontvangen werkloosheidsuitkering niet in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekende partij meent dat de in casu bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste motieven, nu zij sedert het vonnis dd. 15.01.2014 van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk retroactief aanspraak maakt op een invaliditeitsuitkering.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat dit gegeven niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris was ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de invaliditeitsuitkering, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Terwijl het weze benadrukt dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen om de nodige documenten voor te leggen ter staving van haar aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. In casu heeft verzoekende partij dit nagelaten te doen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door de verzoekster voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, zodat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van voornoemd artikel 40ter om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, doch deze inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ingevolge artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat op onderhavig geschil van toepassing is, moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van diezelfde wet bedoelde familieleden aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...) Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...) 3° worden de wachtnutkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Wat betreft de bijkomende voorwaarde dat de gezinshereniger met een werkloosheidsuitkering moet bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk, stelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet “(i)n zoverre wordt vereist dat, bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger, de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoont dat hij actief werk zoekt, (...) zo (dient) te worden begrepen dat het de Belgische gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet en vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt.” (Zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B.55.3).

De verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk, Afdeling Roeselare, Zevende Kamer, op 15 januari 2014 waarin voor recht wordt gezegd dat “eiser vanaf 3 november 2011 en verder ongeschikt is tot het verrichten van arbeid zoals bedoeld in artikel 100 §1 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994.”

Zoals de verwerende partij evenwel terecht opmerkt in haar verweernota, heeft de verzoekster ter staving van haar aanvraag gezinshereniging enkel attesten voorgelegd waaruit blijkt dat zij (bedoeld wordt haar echtgenoot) een werkloosheidsuitkering ontving in de periode januari 2013-januari 2014. Het voornoemde vonnis van 15 januari 2014 werd daarentegen niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis gebracht vóór het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze er geen rekening mee kon houden en dus niet op de hoogte was of kon zijn van het feit dat de referentiepersoon vrijgesteld was van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken.

De verzoekster toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de verwerende partij op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN